

ALTE TEXTE PENTRU LITURGIA CUVÂNTULUI

CARE ESTE CEA DINTĂI DINTRE PORUNCI

(Mc 12, 29-31)

Din Scrierile Sfântului Anton

„Iubirea cu care trebuie să-l iubim pe Dumnezeu și pe aproapele este de aceeași natură: este Duhul Sfânt în noi, care este Dumnezeu și Iubire. Aceasta este, după cum afirmă Sfântul Augustin norma iubirii supranaturale: Dumnezeu trebuie iubit pentru sine însuși cu toată inima iar aproapele trebuie iubit ca pe noi înșine, adică după scopul și în modul în care trebuie să ne iubim pe noi înșine; iar noi trebuie să ne iubim pe noi înșine în bine și pentru Dumnezeu. Așadar aproapele trebuie iubit în bine și nu în rău, și pentru Dumnezeu. Iar prin aproapele se înțelege orice om, deoarece nimănui nu trebuie să i se facă răul.

Modul de a-l iubi pe Dumnezeu se înțelege din cuvintele: îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, adică cu toată inteligența; cu tot sufletul, adică prin voință; cu toată mintea, adică memoria, astfel încât să i se ofere lui ceea ce ne-a dăruit, adică toate gândurile, toată viața și toată inteligența noastră.

Apostolul Ioan, în fragmentul privind iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele, adaugă: în aceasta stă iubirea lui Dumnezeu față de noi, în trimiterea Unicului său Fiul în lume pentru a ne dăruia nouă viața. Cât de mare a fost iubirea lui Dumnezeu față de noi! A trimis pe Fiul său pentru ca să trăim pentru el și să-l iubim. Fără el viața înseamnă moarte, pentru că cine nu iubește rămâne în moarte.

Dar dacă Dumnezeu ne-a iubit atât de mult, și noi trebuie să ne iubim unii pe alții. Aceasta este porunca nouă pe care v-o dau, spune Sfântul Ioan, să vă iubiți unii pe alții” (*Omilie pentru prima duminică după Rusalii*).

A IUBI PRIN FAPTE ȘI NU DOAR PRIN CUVINTE

(1 In 3, 17-18)

Din Scrierile Sf. Anton

„Domnul spune: Dați de pomană ceea ce aveți de prisos, și toate vor fi curate pentru voi! Aceasta este porunca: dați săracilor ceea ce aveți în plus în hrană și îmbrăcăminte.

Așadar cine are bunuri în această lume, în afara celor care îi sunt necesare pentru a trăi și a se îmbrăca, dacă vede pe un frate, pentru care a murit Cristos, în nevoie, trebuie să-i dăruiască ceea ce are în plus.

Și dacă nu-i dă, refuzând să-l ajute pe fratele în necesitate, eu spun că acesta comite păcat mortal, pentru că iubirea lui Dumnezeu nu este în el: dacă această iubire s-ar afla în el, ar contribui cu bucurie la ajutorarea fratelui nevoiaș.

Vai, așadar, celor care posedă hambare pline cu grâne și hrană, cu vin, dulapuri pline de haine iar săracii lui Cristos cer la porțile lor flămânzi și goi! Acestora, chiar dacă li se dă ceva primesc puțin și nu din lucrurile cele mai bune dar din cele mai rele.

Va veni, va veni ceasul, când și cei bogați, stând la poartă, vor striga: Doamne, Doamne, deschide-ne! Iar cei care nu au ascultat glasul săracilor vor auzi: Adevăr, adevăr vă spun, nu vă cunosc. Plecați, blestemaților în focul cel veșnic! (Mt. 25,41).

Cine își acoperă urechile, spune Solomon, pentru a nu auzi glasul săracului, el însuși va striga și nu va fi auzit. (Prov. 21,13). (Omilie pentru II duminică după Rusalii).

FAPTE DE MILOSTENIE

(Mt 11,-5)

Din Scrierile Sfântului Anton

„Cu cest fragment din evanghelie se aseamănă Scrisoarea către Romani a Sf. Paul: Primiți-vă unii pe alții așa cum Cristos v-a primit; aceasta să o faceți spre slava lui Dumnezeu.

Cristos i-a primit pe cei orbi pentru a le da lumină; pe cei șchiopi pentru a le da posibilitatea de a umbla; pe leproși pentru a-i curăți; pe surzi pentru a le restitui auzul; pe cei morți pentru a-i învia; pe săraci pentru a-i evangheliza; tot astfel și noi trebuie să ne primim unii pe alții.

Dacă aproapele tău este orb pentru zgârcenia lui, deschide-i ochii, atât cât poți prin exemplul umilinței; dacă din cauza ipocriziei sale este șchiop, îndreaptă-l prin faptele adevărului.

Dacă este lepros datorită necurăției sale, curăță-l prin cuvânt și cu exemplul castității; dacă este surd datorită zgârceniei lui, oferă-i exemplul sărăciei Domnului.

Dacă este mort datorită poftelor și beției, învie-l prin exemplul virtuții și al abstenenței.

Vestește apoi fraților viața lui Cristos, de la care cu smerenie implorăm să ne vindece de infirmitățile sufletului enumerate mai sus și să ne primească la sine” (Omilia din duminica a II-a din Advent).

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

(Mt 6,33)

Din Scrierile Sfântului Anton

„Împărăția lui Dumnezeu este binele cel mai mare și de aceea trebuie căutat. Este căutat prin credință, speranță și dragoste. Dreptatea Împărăției lui Dumnezeu este câștigată prin observarea a tot ceea ce Cristos ne-a învățat.

Împărăția lui Dumnezeu se înfăptuiește prin faptele dreptății.

Înainte de toate căutarea Împărăției lui Dumnezeu, adică a o pune înaintea tuturor lucrurilor, deoarece ei îi trebuie supuse toate alegerile noastră; nimic nu are valoare în afara Împărăției lui Dumnezeu, către care trebuie să se îndrepte tot ceea ce cerem în rugăciune.

Trebuie apoi observat ceea ce adaugă Evanghelia: „iar ceea ce veți avea nevoie vă va fi dat în pus”. Totul este pus la dispoziția fiilor. Și totul va fi dăruit și celor care nu cer. Iar dacă nu primesc, este ca o încercare.

Tot ceea ce vor primi, însă, va fi motiv de mulțumire adusă Domnului. Totul de fapt lucrează spre binele lor”. (*Omilia pentru duminica XV după Rusalii*).

VOINȚA DOMNLUI

In. 4, 3-34

Din Scrierile Sfântului Anton

„Voința Domnului este ca și pâinea care se mănâncă înainte și cu orice tip de hrană. Iuda Macabeul spuse: „Așa cum se vrea în cer, așa și eu voiesc!” (*IMac.3,60*). Orice acțiune, dacă nu este susținută de pâinea voinței lui Dumnezeu este sterilă.

Voința lui Dumnezeu este ca cel păcătos să se convertească și să trăiască (*Ez.33,11*). Atunci când un păcătos se convertește, sufletul este locuit de har: în el se stabilește voința lui Dumnezeu care este viață.

A intrat așadar Domnul, într-o zi de sâmbătă, într-o casă, fiind invitat la cină. Aceasta era pentru a împlini voia Tatălui. Pentru aceasta a venit în lume: pentru a împlini voința Tatălui său; și a spus astfel: „Hrana mea este să fac voia Tatălui meu care m-a trimis” (*In. 4, 34*). Pentru aceasta s-a supus și voinței Fecioarei Maria, pentru a înfăptui voia Tatălui său.

Orice om dorește pâinea voinței lui Dumnezeu atunci când se roagă: „Fie voia ta, precum în cer așa și pe pământ” (*Mt. 6, 10*), ca și cum ar vrea să spună: păcătoșii trebuie să se comporte precum cei dreți.

Vino, Doamne, și vizitează și irigă pământul pentru ca să nu producă spini și pălămidă, dar spice de grâu din care să se nască pâinea voinței tale, spre susținerea vieții omului”. (*Omilie pentru duminica XVII după Rusalii*).

A DUCE POVARA FRATELUI

Gal. 6,2

Din Scrierile Sfântului Anton

„Nu vei putea să duci povara altuia dacă mai întâi nu ai abandonat povara proprie.. Mai întâi îndepărtează de la tine piedicile; apoi ajută-l pe celălalt.

Când vei fi ca pasărea cerului, ca un crin de pe câmp, atunci vei putea să duci, ca și o povară proprie pe cea a aproapelui: încercările lui și infirmitățile lui.

„Astfel veți trăi potrivit legii, adică după iubirea lui Cristos care a purtat, pe cruce, toate păcatele noastre”. (1Pt 2,24).

Te rugăm așadar, Doamne Isuse Cristoase, să ne înalți pe aripile virtuții deasupra tuturor bunurilor pământești, să ne îmbraci în puritate, ca să fim vrednici să ne îmbrăcăm cu infirmitățile celui alt și astfel să ne asemănăm cu tine care ai luat asupra-ți toate greutatețile și poverile noastre: ajută-ne tu care ești binecuvântat în vecii vecilor. Amin”. (*Duminica a XV-a după Rusalii*).

A-L ALEGE PE DUMNEZEU

Ef. 3,17-19

Din Scrierile Sfântului Anton

„Iată ce recomanda Tobia fiului său: „Să-l ai mereu pe Dumnezeu în mintea ta, în toate zilele vieții tale; ai grijă să nu consimți niciodată la păcat, și să nu încalci poruncile Domnului” (Tb. 4,6).

Sfat dulce precum un fagure de miere! Să-l ai mereu pe Dumnezeu în minte! Cât vei fi de fericit! Ce ți-ar mai putea lipsi? Ai totul pentru că însuși Cel care te-a creat te satură; fără El tot ceea ce există este nimic.

Dumnezeu să fie mereu pe primul loc în viața ta! Un testament drept a lăsat Tobia fiului său, i-a lăsat o moștenire imensă.

Fericit cine te are, fericit cine te descoperă, o, Moștenire care cuprinde toate! O, Dumnezeule, ce pot oferi pentru a te poseda? Crezi că te pot avea dacă părăsesc toate lucrurile? Cu care preț te pot obține? Ești mai presus decât cerurile, mai adânc decât infernul, mai lung decât pământul, mai larg decât marea!

Doamne, eu nu am nimic: ce îți pot dărui ca să te am? Tu îmi răspunzi: „Dăruiește-mi-te pe tine însuși și Eu mă voi dărui ție; Dă-mi viața ta și mă vei avea; restul îl poți păstra, dar dă-mi viața ta; de cuvintele tale sunt sătul, de faptele tale sunt plin: dă-mi mintea ta” (*Duminica a XV-a după Rusalii*).

MILOSTIVIREA DOMNULUI

In 4,9-11

Din Scrierile Sfântului Anton

„Dumnezeu, după cum este scris în cartea Înțelepciunii, a ordonat toate lucrurile după legi bine stabilite după măsură, număr și greutate; acestor legi însă nu le-a făcut să le lipsească milostivirea sa. Dimpotrivă a voit ca milostivirea sa să acopere și să îmbrace orice lucru.

Milostivirea sa se află pretutindeni, chiar și în infern, deoarece nu este pedepsită vina celui condamnat atât cât ar merita.

De milostivirea lui Dumnezeu plin este pământul, iar noi care avem nevoie de ea, trăim cufundați în ea. Prin mila lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt: fără iubirea lui Dumnezeu aș fi nimic.

Doamne, dacă mă lipsești de iubirea ta, sunt sigur că aș cădea în mizeria veșnică. Milostivirea ta este coloana care susține cerul și pământul: dacă ar cădea, totul s-ar ruina.

Spune Ieremia profetul: Multe sunt manifestările milostivirii lui Dumnezeu și numai prin ea nu suntem striviți. De câte ori păcătuim cu mintea și cu trupul și nu suntem striviți de cel rău! Așadar, acest lucru nu se întâmplă pentru că suntem susținuți de infinita milostivire a lui Dumnezeu care așteaptă să ne întoarcem și să nu rămânem sub jugul diavolului.

Folosește și tu așadar milostenia pentru că Domnul ne-a dat dovadă de atâtea ori de ea și El nu va uita să fie milostiv cu cel care a dăruit milostivire” (*Omilie pentru duminica XVI după Rusalii*).

IERTARE ȘI IUBIRE FAȚĂ DE DUȘMANI

Mt. 5,43-47

Din Scrierile Sfântului Anton

„Dă dovadă că nu este om cel care este lipsit de milostivire. Omul trebuie să-și deschidă mâinile în fața fratelui său, a celui nevoiaș, a celui care trăiește lângă el pe pământ.

În același mod trebuie să ofere iertare pentru ofensa primită: acest lucru purifică inima de păcate. Domnul spune: „Dacă veți ierta oamenilor ofensele, și Tatăl vostru vă va ierta vouă păcatele voastre”.

Cine iartă nu păstrează în inimă ură față de cel de la care a primit injuria.

Fără această operă de milostenie spirituală nu putem avea răsplata veșnică” (*Omilia pentru duminica a II-a după Epifanie*).

„Dimpotrivă, dacă dușmanului tău îi este foame, hrănește-l, și dacă este însetat, dă-i de băut, așa cum a procedat profetul Elizeu care a poruncit să li se aducă dușmanilor ce voiau să-l prindă pâine și apă pentru a se sătura și a-și potoli setea.

Răutatea omului se poate învinge prin caritate, reușind să-l iubim pe cel care ne urăște, oferind bunătate celui care ne persecută” (*Omilia pentru duminica III după Epifanie*).

SFINȚIREA ÎN LUME

In. 17,6, 15-17

Din Scrierile Sf. Anton

„Cei care își recunosc în fața lui Dumnezeu păcatele și se convertesc, se aseamănă cu crinii care cresc pe câmpii și care se deosebesc de crinii ce cresc în deșert și în grădină. În deșert înfloresc eremiții, oamenii care s-au îndepărtat de lume.

Este mai glorios pentru penitenți să înflorească în câmp, adică în lume, unde frumusețea florii este pusă la grea încercare.

Cristos însuși a fost o „floare a câmpului” (*Cânt. 2,1*). Și Fecioara Maria, maica sa, fost ca o floare în lume: nu era nici persoană consacrată, nici călugăriță, nici soră religioasă, ca și cum ar fi preferat să înflorească în lume decât în deșert sau grădină.

În câmpie, adică în lume, mai puternică și mai continuă este lupta, mai tare și mai sigură este propria sfințenie, deoarece trece prin toate încercările. Dar cine vrea să înfrunte în acest câmp, adică în lume, acest tip de forță pentru a susține o asemenea luptă trebuie să verifice dacă are tăria necesară luptei; altfel este mai bine să înflorească în deșert sau în grădină, decât să piară în câmpie. (*duminica XV după Rusalii*).

VIRTUTEA UMILINȚEI

Lc. 14,8-9

Din Scrierile Sf. Anton

Iată ce spune „Glosa”: Atunci când prin harul lui Dumnezeu și prin mărturia unui predicator, vei începe să faci parte din comunitatea celor credincioși, nu te lăuda ca și cum ai fi cel mai bun dintre toți.

Sunt două atitudinile pe care fragmentul din evanghelia citat anterior le pune în evidență: mândria, atunci când afirmă: pe primul loc; umilința, atunci când afirmă: pe ultimul loc.

Este o atitudine de mare orgoliu, atunci când mergând la nuntă, adică atunci când cineva începe să facă parte din Biserica lui Cristos Isus și imediat aspiră la locul cel dintâi.

„În sinagogi, spune Domnul, aceste persoane caută primele locuri de cinste, dar nu li se vor da nici ultimele!”

O, nefericit sclav al propriei ambiții! Nu știi să dorești ceea ce este cu adevărat mare.

Contemplă exemplul pe care ți l-a dat Domnul: în umilința casei din Nazaret a fost zămislit. A urcat într-adevăr până la locul cel mai înalt din periferia Ierusalimului, dar pentru a fi răstignit.

Nu râvni așadar la locul cel dintâi. Sf. Grigore afirmă: Nu poate descoperi adevărata umilință cel care aflându-se pe locurile din urmă nu face altceva decât să le râvnească pe cele dintâi”.

Tu care aspiți la demnitățile cele mai înalte, să știi că te pui în pericol pe tine însuși, sufletul tău, faima ta. Cu cât te afli mai sus, cu atât mai mare va fi căderea ta. Este semn de mare nebunie expunerea în fața acestor pericole.

Nu râvni așadar să fii pe primul loc, pentru că riști, cu rușine, să ajungi în infern, pe ultimul loc. (*duminica a XVII-a după Rusalii*):

URMAREA LUI CRISTOS

Mt. 19,27.29

Din Scrierile Sf. Anton

„Și te-am urmat”. Pentru tine am lăsat toate, am devenit săraci. Te-am urmat pentru ca tu care ești bogat, să ne umpli cu plinătatea ta.

„Te-am urmat” precum creaturile Creatorul lor, precum fiii pe Tatăl lor, precum puișorii cloșca, precum cei înfomețați medicul, precum cei osteniți odihna, cei străini cerul.

„Iar Isus le spuse lor: „Adevăr vă spun: voi care M-ați urmat, veți șede și voi pe douăsprezece tronuri” (*Mt 19,28*). Nu a spus: „voi care ați lăsat”, dar „voi care m-ați urmat”. Ceea ce este propriu apostolilor și celor perfecți. Mulți abandonează propriile lucruri dar nu-l urmează pe Cristos pentru că se țin strânși de ei înșiși, pentru a spune astfel. Dacă vrei cu adevărat să urmezi o persoană și să o urmezi îndeaproape, trebuie să te abandonezi pe tine însuși. Cine în timpul drumului urmează pe altcineva, privește nu la sine, dar la cel pe care și l-a ales drept călăuză. Ce înseamnă a se abandona pe sine însuși? Aceasta: a nu pune deloc încrederea în noi înșine.

Trebuie așadar să ne renegăm, să nu avem încredere în noi înșine, dar să ne considerăm inutili după ce am împlinit ceea ce ne-a fost poruncit. Nu trebuie să ne punem în fața nimănui în inima noastră; să ne considerăm inferiori chiar și în fața celui mai mare păcătos; a considera și a pune în fața ochilor propriile păcate și mizerii pentru a ne compătimi ca niște morți; a ne simți ca nimicuri în orice lucru pentru a pune toată încrederea numai în Dumnezeu”. (*Omilie pentru Sărbătoarea Convertirii Sf. Paul*).